

Records d'infantesa i joventut: Mossèn Jaume Rosell i mossèn Miquel Estruch

En les darreres edicions de l'Anuari dels Amics del Castell, he tingut el goig de publicar de manera aleatòria i un xic desordenada fragments dels meus records d'infantesa i joventut relatius a la vila que em va veure néixer el 1930, Cubelles. Sempre m'he manifestat creient i, àdhuc, practicant i per aquest motiu enguany he volgut recuperar la memòria de dos capellans que van haver d'exercir el seu ministeri en una època força complicada: l'atzarós segle XX.

Mossèn Jaume Rosell i Bargalló

Abans d'entrar en el tema principal d'aquest treball, voldria explicar quan i com va sortir de Cubelles mossèn Jaume després d'aquell fatídic 22 de juliol de 1936. En Joan Vidal, en el seu llibre *El Círcol Cubellenc 1890-1939*, descriu molt bé totes les baixeses i insults que va patir el capellà del nostre poble aquell dia, fins ben entrada la tarda. La nit del 22 al 23 de juliol la va passar a casa d'en Josep Adrià, més conegut com a *Sep Paleta*, al carrer de Colom, amb tots els riscos que tal acolliment comportava per a la família. Tot plegat succeïa mentre l'església estava en flames i a pocs metres de la casa on s'amagava. Els milicians que al matí saquejaren el temple i, cap al vespre, li calaren foc, interrogaven el cap del Comitè de Defensa de Cubelles, Josep Agustí i Bombui, anomenat *Tit*, per saber si el capellà del poble ja era fora. Ell els digué que sí, tot i que sabia de sobres la casa on s'estava arrecerat. Per cert que, anys després, l'Agustí va morir al camp d'extermini nazi de Mathausen durant la Segona Guerra Mundial.

Així doncs, mossèn Jaume Rosell i Bargalló va dormir a Cubelles aquella nit, o més aviat la deuria passar en vetlla, veient les flames de l'església que il·luminaven tot el poble i amb l'angoixa que algú acabés revelant on era amagat.

A las sis del matí del dia 23 de juliol el pagès Josep Castellví i Ivern es va trobar amb mossèn Jaume estintolat al portal gran de cal Víctor, al carrer de Sant Antoni, just on actualment comença el passeig de Vilanova. El Castellví li va preguntar què feia allà i ell va contestar que esperava en Josep Adrià i el pagès Víctor Marcillas i Rovirosa per tal que l'acompanyessin amb carro fins a Mas Palau. En Castellví li va advertir que allà estava molt a la vista de tothom i li va suggerir que s'amagués una mica. Aquell matí el varen acompanyar fins a Mas Palau, on va ser molt ben rebut i, segons s'ha dit sempre, s'hi va estar la nit del 23 al 24.

Existeix, però, una altra versió explicada pel recordat Lluís Avinyó i Sociés, persona de gran memòria i que sempre va ser un referent per als investigadors locals. Sembla ser que la tarda del dia 23, la família del Mas Palau agafaren por arran dels comentaris que sentien a diari sobre les atrocitats i assassinats que es cometien a les cunetes de les carreteres. A més dels membres de la família que habitava la masia, també hi tenien jornalers que, en acabar la jornada, tornaven a les seves llars. D'aquests, n'hi tenien un de molt jove que era de Cubelles, el Florenci Fontanals i Rovirosa, que va morir durant la Guerra Civil. Segons recordaven les mateixes fonts, era un bon noi, un jove molt alegre i comunicatiu, i els va fer por que d'arribada a la tarda al poble no ho acabés explicant. Per cert, que el seu pare, l'any 1939, va ser el cap de la

Mossèn Jaume, en una processó dels anys quaranta

Falange de Cubelles. El jove Florenci tenia uns acudits molt especials i, sovint, molt originals. Recordo un que sempre em va fer gràcia. Diuen que un dia li van preguntar per què duia ulleres de sol quan anava a dinar i ell va contestar que la seva mare sempre tenia la mania de fer arròs blanc i que ell es posava les ulleres fosques per, d'aquesta manera, tenir la sensació d'estar menjant arròs a la paella.

Tornant a la sortida de mossèn Jaume, a última hora de la tarda va marxar de Mas Palau per la dreuera i va travessar la carretera de l'Arbós fins a arribar, entrada ja la nit, a la masia d'en Cabanyes de Vilanova, el propietari de la qual era llavors Alexandre de Cabanyes i Marquès, pintor molt important de Vilanova del segle XX reconegut per les seves pintures marineres. Era ja de nit quan mossèn Jaume va arribar a la porta de la masia de can Cabanyes. L'home que li va obrir la porta fou el masover, qui es quedà molt parat en reconèixer el capellà de Cubelles. Es donava la circumstància que aquest era fill de la vila, membre de la família Roca-Nogués, encarregada de l'operadora de telèfons, situada al carrer de l'Església. El va fer entrar i li va dir que es quedés a sopar i a passar la nit. L'home era sol, ja que els amos feia dies que havien marxat a una casa que tenien al Montseny. És possible que la seva sortida estigués relacionada amb els aldarulls que es vivien arreu aquells primers dies del conflicte o bé perquè fos la residència habitual de la família per passar l'estiu.

Quan en Lluís Avinyó em va explicar aquesta versió, vaig aprofitar un diumenge per anar a la missa de les 12 als Franciscans de Vilanova i coincidir amb en Joaquim Cabanyes, fill del pintor. Jo el coneixia per haver treballat plegats durant uns anys a l'empresa FISA, propietat de la família Bultó. Mercès a la confiança que ens professàvem, li vaig preguntar per la veracitat d'aquesta història i me la va confirmar fil per randa. També em va assegurar que la seva família havia fugit de Vilanova obeint bastant més al conflicte que sofria el país que no pas al fet de passar els estius a la casa del Montseny.

Ara bé, el que mai he pogut esbrinar és com i quan va sortir mossèn Jaume de la masia d'en Cabanyes i com va arribar a Barcelona. Hi plantejo dues possibilitats. La primera, que el masover l'acompanyés fins a l'estació de Vilanova o de Sitges ben d'hora per agafar el primer tren cap a la capital. Cal tenir en compte, però, que la distància fins a l'estació de Vilanova és d'uns tres quilòmetres, raó per la qual haurien d'haver fet el trajecte en tartana o carro. En aquest cas, tot faria pensar que el masover hauria d'estar amb algú més ja que difícilment la finca es quedaria sense cap persona al seu càrrec. A més, era un risc si algú els reconeixia.

El bisbe, amb mossèn Jaume a la dreta, pel carrer de Sant Antoni

La segona possibilitat podria ser que la mateixa persona que el va acollir i amagar a Barcelona s'en-carregués d'anar-lo a buscar amb auto. La trucada, doncs, s'hauria d'haver fet des de la mateixa masia o bé per part d'algú de Cubelles que coneixia les dues parts. Tot plegat s'hauria pogut produir el dia 23 o, per més seguretat, el 24.

La persona que se sap de veritat que el va rebre i, possiblement, al va anar a buscar era Emili Sardà, empresari barceloní del ram dels escorxadors, propietari d'un edifici situat al carrer de la Diputació, just al darrere de la plaça de braus de las Arenas de Barcelona. Actualment, en aquest indret, hi tenim el parc de l'Escorxadors de l'escultor i pintor Joan Miró. Segons deien, l'Emili Sardà tenia altres establiments i un bar amb habitacions. Fou en aquest local on amagà durant diversos dies mossèn Jaume. Es tractava d'un lloc molt difícil de localitzar, situat a la zona portuària de Barcelona i on s'hi atansava gent de tota mena. Era difícil, doncs, que es pogués buscar un capellà en un indret com aquell. Al cap d'uns dies es va traslladar a un pis d'uns parents seus, d'on ja no es mouria durant tot el conflicte. (En un requadre adjunt donem més informació sobre Emili Sardà).

En aquest pis el visitaren diverses persones de Cubelles ja en plena guerra. De les persones que en puc donar fe que l'anaren a veure hi ha la meva tia Rosita Gavalrà, coneguda com la *Rosita de cal Peirot*, i la meva mare, Montserrat Gavalrà i Soler, que li portaren algun que altre producte escàs per a tothom en aquella època. La meva mare, com que tenia el tren gratis per ser esposa d'un ferroviari, era la que més bé s'ho feia venir per anar a Barcelona. El pànic dels bombardejos, però, cada vegada era més evident i, cap al març de 1938, la gent va deixar d'anar a Barcelona si no era per extrema necessitat.

Els atacs per aquella època contra la població civil eren del tot criminals i indiscriminats, ja que l'objectiu de l'aviació feixista italiana era desmoralitzar el poble. En un d'aquest bombardejos hi va perdre la vida una cosina germana de la meva mare, filla de Cubelles i resident a Vilafranca del Penedès. Era la Roseta Soler Miró, germana de la coneguda *Teresa de ca l'Escalló*, àvia i besàvia respectivament dels membres de la junta dels Amics del Castell, Francesc Capdet i Pere Urgellès. Les dues dones i els altres quatre germans eren de cal Segarrès, filles de Josep Soler Malivern i Dolors Miró i Casellas, matrimoni que varen apadrinar el pallasso mundialment conegut, Charlie Rivel, quan va néixer el 1896.

A partir d'aquí, sols resta dir que el 8 de febrer de 1939, només 18 dies després d'haver ocupat el poble les forces franquistes, mossèn Jaume Rosell tornà a ocupar la plaça de capellà titular de la parròquia de Santa Maria de Cubelles.

Mossèn Jaume Rosell va estar a Cubelles des de l'any 1924 al 1936, quan es va veure obligat a marxar per culpa de la Guerra Civil. Tornà a Cubelles amb la fi de la contesa, el 1939.

Mossèn Jaume em va batejar l'any 1930 i el 1939 em va donar la primera comunió. Segons deia la meua família, mossèn Jaume no va ser gaire ben mirat per gent de tendències franquistes del nostre poble, fins i tot per Vilanova es feia córrer que a Cubelles hi teníem un rector una mica "roig", segons ens va arribar, ja que tota la família del meu pare i també bastants de la mare vivien a Vilanova. Jo, personalment, he tret les meves pròpies conclusions al respecte, però per explicar-ho una mica per sobre m'he de traslladar a l'any 1990, ja que va ser llavors quan vaig entendre una mica el perquè no agradava a certes persones aquell bon capellà.

En certa ocasió vaig anar a Barcelona a veure una família per aconseguir fotos de Cubelles d'abans de la guerra. La meua sorpresa va ser que, quan vàrem parlar de mossèn Jaume, em va donar la sensació que per a aquella família, bastant creient segons les referències que jo tenia, quan els milicians el 22 de juliol de 1936 li van fer treure la sotana, el van deixar en calçotets davant del radiador d'un automòbil, assegut en una cadira i amb una pistola apuntant-lo directament, ell s'hauria d'haver resistit. És a dir, hauria d'haver esdevingut un màrtir i cridar ben fort que ell era el capellà del poble, cosa, d'altra banda, sobradament coneguda per aquells individus. Això em va desconcertar ja que, si aquella família era creient, què haurien fet ells d'estar apuntats amb una pistola? Aquell dia vaig entendre una mica el perquè a aquell bon home certes persones el titllaven de gens addicte al règim.

També em va semblar que, per tenir a certa gent contenta, hauria d'haver estat un màrtir més d'aquella desgraciada guerra i així quedaven més bé. Finalment, voldria fer una darrera reflexió. És possible que, si qui va intercedir per ell a la plaça de la Vila no hagués estat un alcalde republicà i que si la persona que no el va denunciar a la nit no hagués estat un integrant del comitè de Cubelles, crec que, possiblement, ningú hagués dit a començaments de la postguerra que a Cubelles teníem un capellà roig. Mossèn Jaume va tornar a Cubelles el 8 de febrer de 1939 i s'hi va estar fins al 1946, quan es va veure obligat a marxar l'estiu d'aquell any per malaltia. Va morir a Albinyana (Baix Penedès).

Mossèn Miquel Estruch i Piera

Es va fer càrrec de la parròquia de Santa Maria de Cubelles l'11 de setembre de 1946. Mossèn Miquel de seguida va voler transformar el tarannà del poble i, el primer pas per assolir-ho, passava per posar-se tot el jovent al seu costat sense mirar la tendència política que tinguessin o haguessin tingut els pares. Va recuperar les festes i tradicions religioses d'abans de la guerra, va fer teatre, caramelles, dansa, excursions i altres activitats. Va muntar també un teatre

Mn. Miquel, als anys quaranta

parroquial i va acabar la reconstrucció de l'església, que havia estat cremada i saquejada. La va fer restaurar per dins, sempre d'acord amb les possibilitats econòmiques d'aquella època.

Jo vaig fer d'actor en la primera obra que es representava al nou teatre que, a més, era en català, tot un repte per a aquella època. Es deia *L'avi Rusques* i el meu paper era, precisament, el d'avi. Cal dir que, segons la crítica local, ho vaig fer força bé. A Cubelles semblava que tothom estava més content. Això és el que comentava la gent gran, que aquell capellà havia unit el poble després de no pocs anys de moltes diferències entre famílies i de relacions molt malmeses com a conseqüència de la Guerra Civil. Donava la sensació que aquells fatídics anys havien quedat enrere.

Personalment, no he dubtat mai d'aquesta unió. Tanmateix, hi ha un altre moment de la vida quotidiana del poble que per a mi va ser definitiu. Per la meva condició de captador d'imatges, he desenvolupat una visió que fa que interpreti una foto possiblement d'una manera diferent a d'altres persones que habitualment no acostumen a fer-ne gaires. Una vegada, cap als anys 90, el polític i diputat Francesc Vicens, tot mirant una exposició fotogràfica, em va dir que cada imatge té la seva història i, si l'analitzes bé, segur que trobaràs més d'una història en la mateixa imatge. La foto que em va impactar va ser feta el 1950 a Tarragona, en una excursió dels cantants de les caramelles de Cubelles, Flor del Foix, nom obligat a donar-li durant l'època franquista per substituir l'autèntic de Cor L'Espiga.

Què és el que vaig veure tot mirant aquesta foto? Doncs 60 homes de totes les condicions i edats, joves i grans, d'un poble de menys de 800 habitants, per fi units per una mateixa causa, la de cantar. Però també tenim altres reflexions que, possiblement, haguessin passat desapercebudes si no hagués conegut a cada un d'aquests homes i xicots. Després de deu anys d'haver acabat la guerra, el poble de Cubelles tornava a ajuntar un grup d'homes que, sense exagerar gens, alguns d'ells mai havien passat ni tan sols caminant per davant de la Societat L'Aliança i, d'altres, per davant del Cafè de Baix, l'antic Círcol Cubellenc, clausurat pel nou règim el 6 de febrer de 1939.

Per fi, gent de les dues parts però del mateix poble, i segurament alguns amb lligams familiars, es trobaven junts per cantar i, a més, dirigits per un mestre no precisament

Mossèn Miquel, als anys cinquanta

gaire amic del règim, ja que havia estat alcalde de la vila per Esquerra Republicana durant la República. També abans de la guerra dirigia el Cor l'Espiga i en la foto hi podem veure junts perdedors i guanyadors. Segons la meua percepció, voldria dir que Josep Mesures i Avinyó, més conegut com el *mestre Torrents*, sense adonar-se'n gairebé gens, va aglutinar en una sola imatge la unió de tot un poble.

Això no vol dir que aquell mossèn no treballés de valent per llimar les diferències d'un poble tocat per la guerra, simplement que hi van haver altres actors que també hi van contribuir de valent. El meu pare deia que això estava molt bé, però que encara hi havia molta gent que tenia una altra visió d'aquell capellà, sobretot arran de la dura època que li va tocar viure. Al poble, afegia el pare, quedaven moltes famílies discriminades. Amb la perspectiva dels anys, crec que era gent que no podia o no sabia adaptar-se al nou sistema.

Jo, molt aviat, vaig ser apartat del teatre. La primera excusa va ser que vivia fora del poble i a les nits faltaria a molts assajos. De fet, als anys quaranta força gent del poble considerava l'estació com una masia. Durant el dia era a Vilanova, als Escolapis, per tant, poca cosa hi podia fer. Molt aviat em vaig sentir marginat. Ara bé, no era sol al poble, també hi havia altres nois i noies de famílies cubellenques que els passava el mateix. El pare sempre deia que un capellà s'hauria de comportar amb tothom de la mateixa manera, però a la vegada reconeixia que a Cubelles era necessari que hagués vingut aquell home perquè el poble es recuperés d'una vegada del trauma de la Guerra Civil. I a fe de

Mossèn Miquel, a Canyelles, llaurant

Déu que aquell mossèn ho aconseguiria agafant com a fil conductor la joventut.

Voldria afegir que, llavors, la joventut no teníem gaires més alternatives. A més, els pares d'aquelles generacions de joves ja els hi anava bé això, ja que així no es veien obligats a explicar res d'aquell passat tan proper. Per tant, la jugada era rodona: aglutinar tots aquells joves i adolescents, fossin quin fossin els ideals dels pares.

Nota: Una bona part d'aquest escrit ja el tenia fet amb unes notes de l'any 1957.

El retrobament amb mossèn Miquel

És possible i quasi segur que mai no hagués parlat de l'esborrany que vaig fer l'any 1957 si, uns anys després, el 1992, col·laborant en l'elaboració de llibre *Festes, tradicions i costums de Cubelles* que va editar l'àrea de Cultura de l'Ajuntament de Cubelles, no haguéssim anat tres persones a fer una visita a mossèn Miquel.

La trobada va tenir lloc en una torre que aquest tenia a la zona de Corral d'en Cona. El capellà ja estava retirat i, de fet, es veia molt envellit. Volíem que ens aportés la seva experiència com a rector de la parròquia de Cubelles dels anys 1946 al 1957, ja que era el més indicat per explicar-nos cada una de les festes recuperades i com se celebraven.

De sobte, li vaig fer una pregunta, ja que dels tres era l'únic que havia viscut i conegut de primera mà aquells anys de la postguerra de Cubelles; les altres dues persones –Joan

Emili Sardà, un dels que ajudaren mossèn Jaume

Emili Sardà i era un barceloní que venia sovint a Cubelles els caps de setmana amb la seva colla d'amics. Eren un grup de coneguts de Barcelona, tots caçadors, que ja abans de 1936 venien a la nostra vila. Un cop acabada la guerra, tornaren amb assiduitat i llogaren sovint cases al poble per romandre-hi. Personalment recordo fins a tres llocs diferents. Un era la planta baixa on actualment hi ha la farmàcia Montaner; un altre a la plaça de Balmes, conegut com *ca la Balbina*, habilitat avui com a bar, i el tercer al carrer Nou. El lloc de trobada habitual era al cafè de l'Armengol, on jugaven a cartes i al dòmino amb els homes del poble, la majoria pagesos, o prenien part amb les tertúlies que s'hi organitzaven. A la colla hi havia pintors, advocats, empresaris, gerents d'empresa, etc. La majoria eren solters, malgrat que també n'hi havia de casats. Segons deien les persones properes a ells, tots eren uns "bohemis", expressió molt utilitzada en aquella època referida als artistes, homes de lletres i persones, en general, deslligades de les convencions socials, així com també aquells que malviuen del seu ofici.

De petit havia sentit els relats que la meva tia Rosita explicava a la meva mare al voltant d'aquests personatges. Ella normalment els feia de cuinera quan aquests senyors feien una bona cacera o celebraven alguna festa. Més endavant, a la meva tia la va rellevar com a cuinera la Conxita Roca i Nogués, de la casa que s'ocupava dels telèfons del poble. En aquesta mateixa època, abans de la guerra del 36, un germà de la mare, en Lluís Gavalrà i Soler, regentava el cafè del teatre Poliorama i coneixia molt bé aquesta gent, atès que ell també es movia en aquest món bohemí i de la faràndula barcelonina.

De l'Emili Sardà vull explicar un fet molt il·lustratiu. Acabada la Guerra Civil, la celebració de la primera diada de Reis va ser l'any 1940. Després de tres anys, els infants del nostre país –jo, un d'ells– dels Reis només havíem sentit a parlar d'oïdes. Quan preguntaves a una persona gran, et deia que s'havien quedat a viure a la seva terra d'Orient. L'Emili Sardà, però, va fer que aquell any tots els nens de Cubelles tinguessin un petit joguet o regal; dit d'una altra manera, va fer d'autèntic Rei d'Orient. A mi em va tocar, per tenir 10 anys, una trompeta i una borsa de caramels; als més petits, autos, cavalls de cartó etc. No recordo els anys que va durar aquest gest de generositat.

D'aquests homes recordo l'Emili Sardà i el seu fill Joan, que era solter; el senyor Corominas; el senyor Santiago; el senyor Oliva, que després es va casar amb una dona alemanya anomenada Lucy i que era jueva, i també un tal senyor Montaner, propietari de la masia de Corral d'en Cona i que també es va casar ja gran amb una dona que es deia Pepita i amb qui vivia al carrer Avinyó de Barcelona.

Dels fills del senyor Emili, n'hi va haver un que va arribar a ser jugador de rugbi del primer equip del Barça. Un altre va continuar venint a Cubelles i, fins i tot, va fer construir un bloc de pisos al passeig Vilanova, que va des del carrer Gallifa al carrer Rocacrespa segons es mira a la dreta cap a la pujada del col·legi Charlie Rivel. El seu constructor fou el cubellenc Josep Maria Fontanals i Castellví.

Aquesta és la història d'uns homes barcelonins, solters i casats, que venien sobretot els caps de setmana a passar-s'ho molt bé a la nostra vila, tant si hi havia cacera com si no.

Persones que professaren un gran afecte per Cubelles i la seva gent fins al punt d'ajudar a salvar la vida d'un bon capellà malgrat no ser, que jo recordi, homes d'anar a missa.

Vidal i Ramon Gómez- no havien nascut encara. La meva sorpresa va ser que, abans d'acabar de fer-li la pregunta, el mossèn em va dir sense pensar-s'ho gaire: "Tu eres d'una casa molt pobre". Jo em vaig quedar tan parat que no em sabia avenir del què m'estava dient aquell home. Una broma no podia ser, i ho vaig trobar fora de context i de mal gust si és que ho deia de debò. En aquell moment, davant dels que m'acompanyaven, vaig preferir ser prudent i educat i no replicar a causa de la seva edat i pel respecte que sempre he professat com a cristià als representants de l'església. Per tant, vaig interpretar a la meua manera que era millor no enfadar-se malgrat que el que m'estava dient era com etzibar-me que, del poble de Cubelles, jo no en sabia res perquè era pobre. Ell va continuar com si no hagués dit res, però aquell comportament em va estranyar molt. La veritat, però, és que aquella paraula dita possiblement sense mala intenció em va ofendre molt.

La meua impressió personal i ben reflexionada al llarg del temps és que després de 35 anys d'haver deixat Cubelles, encara tenia al cap la classificació que ell o altres s'havien configurat de la gent del poble durant els anys que va estar al capdavant de la Parròquia.

Algú pot dir que ell hi tenia al seu costat tant al jovent de condició alta com el de condició més modesta. Per tant, crec que a la meua família ens deuria tenir en una altra classificació.

El poble en aquella època

Ara bé, al poble també vivien famílies i joves no gaire ben mirats pel sistema i que, en realitat, tampoc es van voler doblegar, la qual cosa no era gaire fàcil d'aconseguir.

Per exemple, la gent que el dia de la *Liberación*, el 21 de gener, marxava de Cubelles per no haver de celebrar la festa; els que no guarnien els balcons el dia d'unes festes determinades o perquè ens visitava el governador; els que no aixecaven el braç al cine a l'hora de cantar el *Cara al sol*, etc. Jo no diré que el mossèn no intentés fer-se seus el fills joves d'aquestes famílies, que jo anomeno "no ben mirades". Això sí, per la por no es feien ni es deien massa coses fora del convencional, i així vàrem créixer els de la meua generació, sense conèixer quasi res del que havia passat al nostre país. Després de molts anys em pregunto si va ser correcte aquest comportament de la gent gran d'aquella època i què hagués fet jo en les mateixes condicions.

Per acabar, voldria fer una reflexió. El meu pare era un empleat ferroviari que per subsistir després d'aquella maleïda guerra va haver de treballar molt. No crec que per això, al cap de 36 anys, aquell mossèn m'hagués de dir que era "d'una casa pobre", a no ser que aquest senyor considerés pobres a la gent honrada, honesta i treballadora que donava, a base de molts sacrificis, estudis de pagament i una educació cristiana als seus fills. De ser així, fins i tot, m'agrada que em digués pobre, si ser-ho vol dir no tenir diners perquè els inverteixes en l'educació dels fills. Dono les gràcies als meus progenitors.

Nota: Aquest escrit el vaig fer a la memòria dels meus pares i d'un capellà escolapi que em va ensenyar moltes coses, una d'elles a no ser hipòcrita i no amagar-me de la veritat, encara que aquesta moltes vegades cogui. Pare escolapi Jaume Mestres i Mestres.